ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **AGROPODNIK KRKONOŠE, s.r.o.**, IČ: 28791100, se sídlem Holečkova 100/9, Praha 5, zast. Mgr. Tomášem Kaplanem, advokátem, se sídlem Římská 104/14, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, se sídlem Těšnov 65/17, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 7. 2014, č. j. 39802/2014-MZE-14113, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3. 10. 2017, č. j. 5 A 162/2014 - 62,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Žalobce podal dne 22. 10. 2012 u Státního zemědělského intervenčního fondu (dále jen „SZIF“) žádost o dotaci z Programu rozvoje venkova, opatření III.1.3 Podpora cestovního ruchu, záměr b) Ubytování, sport, na projekt výstavby malokapacitního ubytovacího zařízení č. 3 a č. 4 se sportovním a stravovacím zařízením, a to v rámci areálu „Na Vršku“, který se nachází na stavebním pozemku č. 1030/67 v k. ú. Harrachov.

[2] Rozhodnutím ze dne 28. 3. 2014, č. j. SZIF/2014/0105219, SZIF žádost o poskytnutí dotace zamítl. Podle Pravidel, kterými se stanovují podmínky pro poskytování dotace na projekty Programu rozvoje venkova (dále jen „Pravidla“) se podpora vztahuje na malokapacitní ubytovací zařízení do 60 lůžek v rámci jednoho projektu. Pravidla stanoví také podmínku maximální výše výdajů, ze kterých je dotace stanovena. Předkládané projekty musí být rovněž v souladu s nařízením č. 800/2008, které zavádí definici

ekonomické neoddělitelnosti investice. Žalobce a další společnosti jednající s ním ve shodě (KRKONOŠSKÉ POLESÍ s.r.o., SPOLEČNOST PRO UDRŽITELNÝ ROZVOJ VENKOVA s.r.o., NA VRŠKU s.r.o. atd.) však předložily projekty, které tvoří jeden funkčně spjatý ubytovací komplex v areálu „Na Vršku“, přičemž projekty naplňují definici ekonomické neoddělitelnosti dle nařízení Komise (ES) č. 800/2008 ze dne 6. 8. 2008, kterým se v souladu s články 87 a 88 Smlouvy o ES prohlašují určité kategorie podpory za slučitelné se společným trhem (obecné nařízení o blokových výjimkách) [dále jen „nařízení č. 800/2008“]. Zároveň došlo k překročení maximální částky výdajů, ze kterých je stanovena dotace (10.000.000 Kč) a překročení maximální ubytovací kapacity zařízení.

[3] K odvolání žalobce žalovaný rozhodnutím ze dne 21. 7. 2014, č. j. 39802/2014-MZE-14113, rozhodnutí SZIF potvrdil.

[4] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze. Žalobce namítal, že ukončení administrace jeho žádosti nemá oporu v Pravidlech, ani v žádném jiném právním předpisu a bylo provedeno nezákonně. V této souvislosti zpochybňoval zákonnost kontroly *ex ante*, která byla v areálu provedena dne 13. 11. 2013. Dále namítal, že projekt je schopen samostatného provozu a fungování bez ohledu na to, zda budou realizovány další projekty, které v napadeném rozhodnutí jmenuje žalovaný. Žalobce od podání žádosti o dotaci (resp. žádostí) zcela otevřeně a transparentně deklaroval svou majetkovou a personální strukturu a správní orgán tak od prvního okamžiku zahájení věděl, jaké projekty jakých žadatelů jsou z jeho strany administrovány. Je proto zcela nepřípustné, aby správní orgán nejdříve cca 5 měsíců tento stav znal, opakovaně svými kroky aproboval postup žalobce a následně učinil rozhodnutí, které je v příkrém rozporu se všemi jeho dosavadními úkony v řízení. Žalobce nakonec zpochybňoval také zákonnost dokazování provedeného správními orgány.

[5] Městský soud žalobu zamítl. Ve vztahu ke kontrole ex ante ze dne 23. 11. 2013 konstatoval, že podle § 12a odst. 1 zákona č. 256/2000 Sb., o Státním zemědělském intervenčním fondu, je SZIF oprávněn u žadatelů provádět i bez ohlášení kontroly. Pravidla potom žádné specifické podmínky, za nichž by mohl SZIF u žadatele dotace uskutečnit kontrolu, nestanoví; naopak SZIF je oprávněn tyto kontroly k ověřování plnění podmínek Pravidel provádět a žadatel je povinen tyto kontroly strpět. Ze spisového materiálu přitom vyplývá, že daná kontrola byla dopředu řádně ohlášena, byli na ní přítomni zástupci žalobce, zástupci SZIF se vypořádali s položenými dotazy, včetně uvedení toho, na základě jakého ustanovení Pravidel kontrola probíhá (dle kap. 4, písm. f), a byl také řádně vypracován protokol o jejím uskutečnění. Jestliže tedy dotčená kontrola probíhala v rámci řízení o posouzení žádosti žalobce o dotaci, měl žalobce povinnost tuto kontrolu strpět a v rámci ní poskytovat SZIF součinnost, aniž by bylo možné konstatovat, že by byla uskutečněna nezákonně či v rozporu s Pravidly.

[6] Ve vztahu k ekonomické neoddělitelnosti dotčených projektů městský soud shledal, že žalovaný oprávněně posuzoval projekty na ubytovací a sportovní zařízení v Harrachově na pozemku parc. č. 1030/67 jako ekonomicky neoddělitelné. Závěr žalovaného, že jednotliví žadatelé o dotaci hodlají provozovat ubytovací a sportovní zařízení jako jeden celek, se jeví jako logické vyhodnocení zjištěných skutečností. I když ubytování je podle přiložené projektové dokumentace, která byla vypracovávána současně pro celý areál,

zajištěno v jednotlivých budovách, které jsou samostatné, nelze odhlédnout od toho, že areál je koncipován jako jeden objekt se stejným funkčním využitím a také byl takto dle provedeného zjištění prezentován veřejnosti. Zařízení, které má nepochybně stejný účel, je umístěno na jednom uceleném pozemku, s jednou příjezdovou cestou.

[7] Městský soud dále konstatoval, že podmínky, za kterých je dotace poskytována, musí být splněny po celou dobu trvání závazku a není rozhodné, v jakém okamžiku bylo zjištěno a prokázáno, že žalobce nedodržel podmínky stanovené v Pravidlech. Přijetí žádosti proto neznamená, že žalobci musí být dotace vyplacena. Posouzení žádosti regionálním odborem SZIF v určité fázi dotačního procesu, které může být i nesprávné, nezakládá právo žalobce na výplatu dotace. Žalobce se nesprávně dovolává principu ochrany legitimního očekávání, neboť si musel být vzhledem k osobní propojenosti podniků od počátku vědom toho, jakým způsobem bude ubytovací a sportovní areál fungovat.

[8] Nakonec městský soud neshledal důvodnou námitku, že ve věci nebylo řádně provedeno dokazování, neboť správní orgány se skutkovým stavem dostatečně zabývaly, náležitě jej objasnily a pečlivě se věnovaly veškerým skutečnostem, pro které byla zamítnuta žádost žalobce o poskytnutí dotace.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[9] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek městského soudu kasační stížností.

[10] Stěžovatel předně namítá, že městský soud se nevypořádal se všemi skutečnostmi a tvrzeními stěžovatele, případně se s nimi vypořádal pouze okrajově, nedostatečně a nesprávně. Stěžovatel v žalobě uvedl hned několik tvrzení prokazujících, že jeho projekt není ekonomicky neoddělitelný od projektů jiných právnických osob, přičemž městský soud se s těmito tvrzeními vypořádal nedostatečně a pouze opakuje tvrzení žalovaného.

[11] Stěžovatel v této souvislosti zpochybňuje závěr o ekonomické neoddělitelnosti dotčených projektů. Stěžovatel žádal o poskytnutí dotace na jeden samostatný projekt – novostavbu ubytovacího zařízení s 18 hlavními lůžky, venkovním sportovním hřištěm – který je bez dalšího plně samostatným funkčním celkem nezávislým na jakékoliv další stavbě. Projekt podle stěžovatele není součástí ubytovacího komplexu. Projekt tak splňuje definici podle bodu 1 písm. e) Pravidel, jelikož se jedná o funkčně samostatný a soběstačný celek, který i bez realizace jiných projektů je plně provozuschopný.

[12] Skutečnost, že k ubytovacím zařízením vede pouze jedna přístupová cesta, není podle stěžovatele relevantní, jelikož je zcela standardní, že např. k satelitním městečkům nebo některým obcím vede jedna přístupová komunikace, pokud podmínky v daném místě jinou možnost neposkytují. Stejně tak není relevantní, že projekt stěžovatele i projekty ostatních žadatelů jsou umístěny na jednom pozemku. V Pravidlech není stanoveno, že pozemek, na kterém bude ubytovací zařízení, musí být ve vlastnictví žadatele. Dotčené řešení je podle stěžovatele standardní.

[13] Žalovaný ekonomickou neoddělitelnost dovozoval pouze z umístění projektů na jednom pozemku a společné příjezdové cesty, ale nijak nehodnotil jeho technickou a funkční soběstačnost. Ubytovací zařízení není spojeno s jinými zařízeními a bude schopné fungování i v případě, kdy ostatní zařízení nebudou postavena. Společná půjčovna sportovního vybavení a hřiště nedokládají neoddělitelnost těchto zařízení.

[14] Stěžovatel dále namítá, že ve věci byly porušeny základní zásady správního řízení. Stěžovatel je přesvědčen, že před správními orgány proběhlo nedostatečné dokazování a důkazy byly provedeny v rozporu se správním řádem, jelikož tvrzení, na kterých je založeno správní rozhodnutí, nebyla ve správním řízení prokázána. To se týká zejména argumentace žalovaného založené na podkladech ze správních řízení jiných žadatelů o dotace. Stejně tak nemohou jako důkaz sloužit jakékoliv zápisy či jiné písemně zachycené závěry z kontroly ex ante ze dne 13. 11. 2013, protože tato kontrola proběhla zcela nezákonným způsobem.

[15] Stěžovatel nakonec upozorňuje na zásadní porušení principů právní jistoty a legitimního očekávání v důsledku postupu správních orgánů. Stěžovatel od počátku zcela otevřeně deklaroval svoji majetkovou a personální strukturu včetně propojení s jinými společnostmi zastoupenými jednatelem stěžovatele. Je nepřípustné, aby správní orgán nejdříve tento stav cca 5 měsíců znal a opakovaně aproboval postup stěžovatele, a následně učinil rozhodnutí, které je v příkrém rozporu se všemi jeho dosavadními úkony v řízení.

[16] Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že projednávaná věc souvisí s dalšími žalobami propojených společností, přičemž v části těchto souvisejících případů již bylo Nejvyšším správním soudem rozhodnuto. Jedná se zejména o žalobu společnosti ROZVOJ POHRANIČÍ, s.r.o., jejíž kasační stížnost Nejvyšší správní soud zamítl rozsudkem ze dne 9. 6. 2016, č. j. 6 Afs 274/2015 - 36. V této souvislosti žalovaný odkazuje též na usnesení Ústavního soudu ze dne 27. 9. 2016, sp. zn. III. ÚS 2837/16, jímž byla odmítnuta ústavní stížnost téže společnosti proti uvedenému rozsudku. Dále s projednávanou věcí souvisí též věc propojené společnosti s.e.z.e.m.e.,s.r.o., jejíž kasační stížnost Nejvyšší správní soud zamítl rozsudkem ze dne 28. 11. 2016, č. j. 7 Afs 167/2016 - 39, a společnosti KRKONOŠSKÉ POLESÍ, s.r.o., jejíž kasační stížnost byla zamítnuta rozsudkem ze dne 15. 11. 2016, č. j. 6 Afs 275/2015 - 39. Ve všech uvedených věcech se jednalo o skutkově téměř identické případy týkající se ubytovacího areálu „Na Vršku“ (pouze jiné části areálu). Na rozdíl od nyní projednávané věci však v těchto případech došlo k ukončení administrace žádosti ve fázi po uzavření dohody o poskytnutí dotace. V případě stěžovatele v této věci se naopak jedná o zamítnutí žádosti o dotaci ještě před uzavřením dohody o poskytnutí dotace.

[17] Žalovaný dále uvádí, závěr o ekonomické neoddělitelnosti projektu se zohledněním technické, funkční, strategické a geografické stránky, podrobně odůvodnil. Tato otázka byla též opakovaně posuzována ze strany Nejvyššího správního soudu, a to ve výše zmíněných rozsudcích týkajících se subjektů propojených se stěžovatelem. Lze tedy pouze stručně zopakovat, že i když jsou jednotlivé objekty areálu „Na Vršku“ do určité míry funkční i bez výstavby ostatních objektů, společně zcela nutně a jednoznačně tvoří jeden jediný celek – soubor budov a zařízení pro společné poskytování ubytovacích a rekreačních služeb, neboť mají zejména společnou recepci, jednotný ceník, jednotný

rezervační systém, jednotné stravovací služby, jednotnou propagaci atd., což má nepochybně zásadní vliv na ekonomickou výkonnost a konkurenceschopnost každého jednotlivého objektu v areálu. Tyto jednotlivé objekty proto od celku fakticky nelze oddělovat. Uvedené skutečnosti považuje žalovaný (jakož i Městský soud) za zcela dostačující pro závěr o ekonomické neoddělitelnosti projektů, a to v souladu s odst. 41 preambule nařízení Komise (ES) č. 800/2008.

[18] Podle žalovaného ze strany SZIF nedošlo k žádnému příslibu přiznání dotace, jak se stěžovatel mylně domnívá. Naopak k oznámení SZIF ze dne 28. 11. 2012, č. j. SZIF/2012/0413464, bylo připojeno výslovné upozornění, že kladný výsledek administrativní kontroly nelze považovat za příslib dotace. I když se tedy žádost o dotaci se získaným bodovým ziskem dostala do seznamu doporučených žádostí o dotaci, nepředstavuje tato část procesu administrace příslib dotace. Jak je dále uvedeno v kapitole 5. Žádost o dotaci písm. s) Specifické části Pravidel, pak v případě, že SZIF následně dospěje kontrolou k závěru, že podmínky pro poskytnutí dotace nejsou splněny, sdělí to písemně žadateli spolu s důvody ukončení administrace žádosti o dotaci.

III. Posouzení kasační stížnosti

[19] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[20] Kasační stížnost není důvodná.

[21] Nejvyšší správní soud skutkově i právně obdobné případy týkající se areálu „Na Vršku“ posuzoval již v rozsudcích ze dne 9. 6. 2016, č. j. 6 Afs 274/2015 - 36, ze dne 15. 11. 2016, č. j. 6 Afs 275/2015 - 39, a ze dne 28. 11. 2016, č. j. 7 Afs 167/2016 - 39. Stěžovatelé v těchto věcech vznesli v podstatných ohledech prakticky totožné námitky a Nejvyšší správní soud ze závěrů vyslovených v uvedených rozsudcích vycházel také v nyní posuzovaném případě.

[22] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou, že městský soud se nevypořádal se všemi námitkami vznesenými v žalobě a s jinými se vypořádal pouze okrajově. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu soudy nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 - 19). Podstatné je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (srov. rozsudek NSS ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013 - 33).

[23] V posuzovaném případě nicméně městský soud neopomněl vypořádat žádný okruh žalobních námitek. Námitku ekonomické neoddělitelnosti projektu městský soud

vypořádal podrobně a zcela přezkoumatelně, jak je patrné z výše uvedené rekapitulace. Skutečnost, že se zde městský soud ztotožnil se závěry žalovaného, nepředstavuje vadu rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130). Jiné námitky, kterými se městský soud neměl v rozsudku zabývat, stěžovatel v kasační stížnosti neoznačil a Nejvyšší správní soud žádné vady odůvodnění v tomto směru neshledal.

[24] Stěžovatel dále namítal, že městský soud nesprávně posoudil otázku ekonomické neoddělitelnosti projektů realizovaných v areálu „Na Vršku".

[25] Ekonomickou neoddělitelnost projektů definuje nařízení č. 800/2008. Podle tohoto nařízení, „(...) *aby se zabránilo umělému dělení velkých regionálních investičních projektů na dílčí projekty s cílem obejít prahové hodnoty oznamovací povinnosti stanovené v tomto nařízení, velký investiční projekt by měl být považován za jeden investiční projekt, pokud je investice provedená v období tří let jednou či více společnostmi a skládá se z dlouhodobých aktiv zkombinovaných ekonomicky neoddělitelným způsobem. Při posuzování ekonomické neoddělitelnosti počáteční investice by členské státy měly vzít v úvahu technické, funkční a strategické souvislosti a bezprostřední geografickou blízkost. Ekonomická neoddělitelnost se posuzuje nezávisle na vlastnictví.*" Při posuzování toho, zda velký investiční projekt tvoří jedinou investici, tudíž není relevantní okolnost, zda projekt realizuje jeden podnik či více podniků, které se spolupodílejí na investičních nákladech, nebo více podniků, které nesou náklady oddělených investic v rámci téhož investičního projektu (například v případě společného podniku). K dodržení tohoto ustanovení byly v Pravidlech stanoveny zcela konkrétní podmínky slučitelnosti se společným trhem. U poskytování dotací na ubytování a sport bylo stanoveno, že dotaci lze poskytnout na stavbu malokapacitního ubytovacího zařízení (tj. o maximálně šedesáti lůžkách) a že maximální výdaje, ze kterých je stanovena dotace, jsou stanoveny ve výši 10.000.000 Kč na projekt.

[26] V rozsudku ze dne 15. 11. 2016, č. j. 6 Afs 275/2015 - 39, Nejvyšší správní soud na základě totožných skutkových okolností konstatoval: „*V posuzované věci byly zjištěny a doloženy skutečnosti zmiňované v odůvodnění jak napadeného rozhodnutí, tak i rozsudku městského soudu, ze kterých zcela jednoznačně vyplývá, že více subjektů podalo žádost o dotaci v rámci Opatření III.1.3 – Podpora cestovního ruchu. Dále bylo zjištěno, že projekty v těchto žádostech uvedené spolu souvisí tak, že je zřejmé, že zařízení je jediným funkčním celkem. Tyto zjištěné okolnosti samy o sobě zcela postačují pro správnost závěru městského soudu o ekonomické neoddělitelnosti projektů. Ekonomická neoddělitelnost projektů jistě nespočívá jen v tom, zda lze některá ubytovací zařízení v rámci celého areálu oddělit, samostatně je postavit a získat na ně samostatně stavební povolení či kolaudační rozhodnutí a číslo popisné, nýbrž daný požadavek je třeba posuzovat komplexně s ohledem na to, jak dané projekty působí navenek a jakým způsobem byly (či budou) realizovány. V případě předmětných projektů je z popsaných okolností zřejmé, že se jedná o jeden komplexní a funkčně propojený projekt, který byl uměle rozdělen do několika menších projektů. Fakticky je daný ubytovací komplex provozován společně, a to i s ohledem na skutečnost, jak navenek působí na případné zájemce o ubytování. Není rozhodné, zda byl areál povolen a dotován po částech, ale že se jedná o komplex, jenž společně nabízí větší ubytovací kapacitu, než předpokládají podmínky pro poskytnutí dotace, společně navenek oslovuje zákazníky a je společně spravován, což dokresluje jedna přístupová cesta a jedna recepce pro všechny projekty. Přestože každý jednotlivý projekt lze provozovat i odděleně, jejich funkční nesamostatnost spočívá v popsaných okolnostech, které nelze uměle*

oddělovat pro účely získání dotace. Nelze tedy souhlasit, že by žalovaný a soud usuzovali na ekonomickou neoddělitelnost pouze na základě umístění projektů v jedné lokalitě a společné příjezdové cesty."

[27] Citované závěry jsou zcela přiléhavé také na posuzovaný případ. Společná příjezdová cesta a společný pozemek, jejichž význam stěžovatel v kasační stížnosti relativizuje, jsou pouze určitými indiciemi, které spolu s ostatními zjištěnými okolnostmi svědčí o ekonomické neoddělitelnosti projektů realizovaných v areálu „Na Vršku". Nejednalo se však o jediné, či rozhodující okolnosti pro závěr o ekonomické neoddělitelnosti dotčených projektů. Tato námitka proto není důvodná.

[28] Stěžovatel dále namítal, že správní orgány ve věci postupovaly v rozporu s principy právní jistoty a ochrany legitimního očekávání. Také zde považuje Nejvyšší správní soud za vhodné odkázat na závěry vyslovené v rozsudku ze dne 15. 11. 2016, č. j. 6 Afs 275/2015 - 39. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud shledal následující:

> *[39] K výkladu zásady legitimního očekávání v daném kontextu Nejvyšší správní soud odkazuje zejména na rozsudek ze dne 15. 8. 2012, č. j. 1 Afs 15/2012 – 38, v němž se podrobně zabýval také obsahem judikatury Soudního dvora EU týkající se zpětného vymáhání finančních prostředků čerpaných z rozpočtu EU. Klíčovými evropskými předpisy upravujícími zpětné vymáhání finančních prostředků čerpaných z rozpočtu EU byla nejprve nařízení Rady (EHS) č. 2052/88 a nařízení Rady (EHS) č. 4253/88. K jejich zrušení došlo s platností od 1. 1. 2000 nařízením Rady (ES) č. 1260/1999, které obě předchozí nařízení nahradilo, přičemž plně zachovává a recipuje principy, na kterých byla uvedená nařízení postavena.*
>
> *[40] Z judikatury Soudního dvora k uvedeným předpisům plyne, že za dodržení všech podmínek dotací jsou výlučně odpovědni příjemci podpor. Skutečnost, že poskytovatel finančních prostředků opomněl upozornit na nesrovnalosti při provádění dané akce, nevylučuje ani neomezuje takovou odpovědnost. Opačný výklad by vedl ke stavu, kdy by byl příjemce dotace zbaven veškeré odpovědnosti za nesrovnalosti, které nebyly oznámeny poskytovatelem. Předpokladem práva dovolávat se legitimního očekávání je v takovém případě poskytnutí konkrétních ujištění ze strany příslušného orgánu, která mohou vzbudit legitimní očekávání u toho, komu jsou určena, a dále skutečnost, že tato ujištění jsou v souladu s použitelnými právními předpisy [viz rozsudek Soudního dvora ze dne 25. 3. 2010, Sviluppo Italia Basilicata (C-414/08, Sb., viz zejména body 102 a 107 rozsudku]. Zásady legitimního očekávání se tak nemůže dovolávat příjemce, který se dopustil zjevného porušení platné právní úpravy [viz rozsudek Soudního dvora ze dne 13. 3. 2008, Vereniging Nationaal Overlegorgaan Sociale Werkvoorziening a další (spojené věci C-383/06 až C-385/06, Sb. rozh. s. I-01561); bod 56]. Soudní dvůr neshledal, že by došlo k zásahu do zásady legitimního očekávání ani v případě, v němž příslušný vnitrostátní orgán nemohl v okamžiku, kdy rozhodl o poskytnutí pomoci, nevědět, že příjemce nedodržel pravidla pro zadávání veřejných zakázek, neboť vybral dodavatele pověřeného uskutečněním operace financované z této pomoci ještě před tím, než mu byla pomoc poskytnuta [viz rozsudek Soudního dvora*

ze dne 21. 12. 2011, Chambre de commerce et d'industrie de l'Indre (C-465/10, dosud nezveřejněný ve Sb. rozhodnutí)].

[41] Samotná skutečnost, že v nynějším případě byl poskytovatel dotace v době před uzavřením dohody obeznámen s indiciemi, které mohly vést k předpokladu o porušení Pravidel při realizaci projektů ubytovacího komplexu v lokalitě „Na Vršku" v obci Harrachov, tedy neznamená, že by se stěžovatel mohl v řízení o ukončení administrace žádosti o dotaci úspěšně dovolávat zásady legitimního očekávání. Stěžovateli se nedostalo žádných konkrétních ujištění ze strany poskytovatele dotace ohledně oddělitelnosti jeho projektu od dalších projektů v lokalitě „Na Vršku". Stěžovatel se svým postupem zjevně dopustil porušení Pravidel. Proto se zásady ochrany legitimního očekávání nemůže dovolávat.

[42] Nejvyšší správní soud pro úplnost dodává, že byť SZIF musí již od počátku zjišťovat, zda podaná žádost splňuje dotační podmínky, nemuselo být skutečně od první chvíle zřejmé, že se jedná o propojené projekty, resp. si je nemusel dát hned do souvislosti, jestliže se jednalo o projekty různých společností, které byly prezentovány jako samostatné. Je zcela pochopitelné, že teprve v návaznosti na zjištění dalších skutečností (společná recepce, vjezd se závorou, jednotný ceník a společná prezentace na internetu) si SZIF spojil souvislost daných projektů a nastalou situaci začal řešit. Naopak to byl stěžovatel, kterému musel být společný záměr od počátku znám, a musel tedy požádat o dotaci s vědomím, že v případě zjištění daných souvislostí nemusí být dotace vyplacena. Namítá-li, že má nepochybně právo podat si žádost o dotaci i pokud si není jist, zda stanovené podmínky pro poskytnutí dotace splňuje, Nejvyšší správní soud toto právo nikterak nezpochybňuje, avšak upozorňuje, že v takovém případě musí žadatel o dotaci nést zodpovědnost za předložený projekt a musí počítat i s možností, že dotaci v budoucnu nemusí získat. Tomu odpovídá i výklad provedený městským soudem, který Nejvyšší správní soud nepovažuje za absurdní, jak tvrdí stěžovatel. Se stěžovatelem je třeba souhlasit jen potud, že jakmile poskytovatel dotace zjistí nesoulad žádosti a projektu s podmínkami daného dotačního programu, musí to žadateli oznámit a nemůže mu dotaci přiznat a poté teprve nevyplatit. V daném případě však tento požadavek nebyl nijak porušen.

[29] V citovaném případě přitom Nejvyšší správní soud posuzoval situaci, kdy byla již uzavřena dohoda o poskytnutí dotace podle § 11 odst. 4 zákona č. 256/2000 Sb., o Státním zemědělském intervenčním fondu. V posuzovaném případě tato dohoda uzavřena nebyla. Tím spíše se tedy stěžovatel nemůže dovolávat ochrany legitimního očekávání. Je třeba také zdůraznit, že legitimní očekávání nemohou založit emailová komunikace se zaměstnanci SZIF obsahující dotazy obecného charakteru bez konkrétních údajů o projektu a žadateli, na které v kasační stížnosti odkazuje stěžovatel. Jak také ve vyjádření ke kasační stížnosti podotkl žalovaný, vůči stěžovateli bylo vydáno pouze oznámení ze dne 28. 11. 2012, č. j. SZIF/2012/0413464, o provedené administrativní kontrole, jehož součástí je výslovné upozornění, že kladný výsledek administrativní kontroly nelze považovat za příslib dotace.

[30] Nejvyšší správní soud se nakonec zabýval námitkou, že před správními orgány proběhlo nedostatečné dokazování a důkazy byly provedeny v rozporu se zákonem.

[31] Pokud stěžovatel spatřuje vady dokazování v tom, že správní orgány přihlížely k podkladům ze správních řízení jiných žadatelů o dotace, jedná se v tomto případě o skutečnosti známé správnímu orgánu ze správní činnosti podle § 50 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Konkrétně se přitom jednalo o žádosti právnických osob personálně propojených se stěžovatelem. Nejedná se tedy o podklady rozhodnutí, které by měly být předmětem dokazování podle § 51 správního řádu, a stěžovatel s nimi musel být s ohledem na jejich přímou souvislost s dotčeným projektem a personální propojení právnických osob seznámen. Stěžovatel ostatně jejich obsah ani nijak nezpochybňoval. Ve skutečnosti, že z těchto žádostí SZIF i žalovaný vycházely, nelze spatřovat žádné porušení práv stěžovatele.

[32] Stěžovatel v této souvislosti také namítal, že jako důkaz nemohou sloužit jakékoliv zápisy či jiné písemně zachycené závěry z kontroly *ex ante* ze dne 13. 11. 2013, protože tato kontrola proběhla zcela nezákonným způsobem. Stěžovatel nicméně v kasační stížnosti nijak nerozvedl, v čem má tato nezákonnost spočívat a jak měl městský soud při posouzení této otázky pochybit. Městský soud se touto otázkou v napadeném rozsudku podrobně zabýval, přičemž dospěl k závěru, že kontrola ex-ante provedená dne 13. 11. 2013 u žalobce nebyla nezákonná, nýbrž vycházela z oprávnění SZIF stanovených v § 12a zákona o SZIF a Pravidlech. S tímto závěrem se Nejvyšší správní soud ztotožňuje a při absenci konkrétní stížní argumentace odkazuje na odůvodnění rozsudku městského soudu.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[33] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[34] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti. Náhrada nákladů řízení se mu proto nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. prosince 2017

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu